

Följ mig!

*Ett brev om lärjungaskap från
biskop Åke Bonnier, Skara.*

Kära församlingsbor

Här kommer mitt årliga brev från mig till dig. Den här gången vill jag skriva om lärjungaskap. För det är precis det våra liv handlar om och utmanar oss till.

Min tro är att du, redan innan du ens föddes, var sedd av Gud. Orden från Psaltarens 139:e psalm påminner oss om det: *Du såg mig innan jag föddes, i din bok var de redan skrivna, de dagar som hade formats innan någon av dem hade grytt.*

Men vad innebär det egentligen att vara sedd av Gud? Jag tänker att seendets Gud är den Gud som vill relation. Den relationen handlar om lärjungaskap. Som människor lever vi och är beroende av våra relationer – till varandra, naturen, oss själva och till Gud.

Att vara lärjunge kan innebära att följa efter för att upptäcka nya sammanhang som en inte har sett eller nya saker som en inte kan. Ordet *lär-junge*, vittnar om att det finns något som man behöver lära sig, behöver upptäcka. Här kan barnen vara våra förebilder. De visar oss så tydligt hur detta att lära sig genom att följa efter, är djupt rotat i oss. Ett barn lär sig genom att härma, öva, göra fel, be om hjälp och lita på att det bär. Det kanske inte är så konstigt att Jesus lyfter fram barnen som våra främsta lärare och förebilder (läs gärna Mark 10:13-16).

Lärjungaskap innebär också att gå i fotspår upptrampade av de som redan gått före oss. Det betyder att vi inte är ensamma. Att vara lärjunge är att få gå i sällskap. Jesus skickade aldrig ut någon ensam. Ensam är inte stark. Vi behöver varandra på så många olika vis. I synnerhet för att vara rädda om livet, kunna vara medmänniskor och ta vara på vår jord, vår mijö, vårt klimat som vi alla är beroende av.

Under tre års tid ska lärjungaskap vara vårt tema i Skara stift. Tanken är att vi på olika sätt ska samtala om vad det innebär att vara lärjunge. Vi ska på olika sätt få bli utmanade, gå i närkamp med, be om ledning i och få dela vad det innebär att vara lärjunge i vår tid, i vår värld, i våra sammanhang. Till vår hjälp för detta skulle jag vilja lyfta fram tre ledord som handlar om livshållning; tillit, bön och handling. Barnen kan vara förebilder i tillit. De får också

påminna oss om vikten av bön, om vikten av att kunna be om hjälp när vi inte förstår eller klarar allt. Men barn nöjer sig inte med detta. De vill handling, konkretion. De prövar, gör om, prövar igen.

Följ mig!

Flera gånger i Nya testamentes berättelser säger Jesus, *Följ mig*. Han riktar alltid denna uppmaning rakt in i det vardagliga livet, till människor som är ungefär som vi - upptagna med vardagssysslor och bestyr. Kanske för att det är här, i vårt eget liv, med de utmaningar och möjligheter som finns i våra egna sammanhang, som vi faktiskt bäst kan vara lärjungar.

En alldeles vanlig dag när Simon som kallas Petrus, hans bror Andreas, Jakob och hans bror Johannes och deras far Sebedaios var ute och fiskade med kastnät kom Jesus förbi och sa till dem; *Kom och följ mig*. (Matt 4:18-22)

En annan alldeles vanlig dag kom en rik och rättfärdig man till Jesus och undrade frustrerat hur han skulle göra för att ”vinna evigt liv”. Idag kanske vi skulle översätta den frågan med: ”Vad är meningen med livet?”

”Hur gör jag rätt? ”Hur lever jag bäst som en hel, en god människa?” Att göra eller att äga verkade inte ge honom mening. Vi kanske till och med kan känna igen detta hos oss själva. Att det måste finnas något mer än att äga mycket och att göra rätt för att visa sig god. Hur finner jag detta ’något mer’? Också till den mannen säger Jesus – *följ mig*. (Mark 10:17-22) Att vara lärjunge och följa den som kan visa oss på ’något mer’ kan utmana oss att våga tillit.

Tillit

Tillit tar tid. Det har vi nog alla upplevt. Det tar tid att bygga upp förtroende. Det tar tid att skapa tillit. Samtidigt kan den raseras på någon minut. Kanske för att den är så viktig. Vi behöver den för att leva, med varandra och med oss själva. Vi behöver känna att den vi möter, lever, arbetar, är vän med - går att lita på. Detta gäller också relationen till Gud.

Tillit byggs genom relation. Därför är det så fint att se att Jesus alltid i sina möten med människor börjar i relationen. Han samtalar, frågar, utgår från behov och sammanhang. Vid brunnen i Sykar är han törstig och ber att få lite vatten. Samtidigt talar han med kvinnan där vid brunnen om hennes sammanhang och vardag. (Joh 4:1-26)

Det är så vi behöver göra när vi bygger relation med varandra. Det är så tillit skapas. För när vi möter varandra där vi är, sådana vi är skapas det ett utrymme av respekt där tillit kan växa. Det är så Gud vill möta oss varje dag, just där vi är i våra sammanhang, i vår vardag, i respekt så att tillit kan växa till relation. Tro är beroende av tillit och tillit skapar relation.

Bön

I tilliten vågar vi bönen. *Vill du be med mig?* Så har jag inlett min kvällsbön på Facebook varje kväll under lång tid. Kära församlingsbo, vill du be med mig? I tider när vi prövas kan bönen bli ett stöd och en trygghet. Att få rikta sin oro och sorg till någon som tar emot det kan

ge kraft mitt i det svåra, ljus mitt i det mörka, stöd mitt i kaos. Att veta att fler delar ens bön är också betydelsefullt i det som en lever i.

Men bönen är inte bara något som kan bära vår oro. Bönen kan också vara ett uttryck för vår sprudlande glädje och tacksamhet. En ung man kastade en gång sin bön mot Gud, i stor lycka över livet: *Herre, jag kastar min glädje som fåglar mot himlen. Natten har fladdrat bort, och jag gläder mig över ljuset (ur bönboken Jag sjunger ditt lov dagen lång)*. Tacksamhet och glädje kan också bli till bön.

Men vad är bön egentligen? Hur ska vi be? Vilka är de rätta orden? Hur ofta ska man be?

Alla ord vi har kan bli till bön. Gud bedömer inte våra ord, inte heller våra tankar. Allt vi bär på, tänker och formulerar tar Gud emot. Allt. Därför kan våra böner inte bli fel eller formuleras dåligt. Allt hjärtat är fyllt av tar Gud emot. Till och med om vi inte ens kan formulera det med ord. Också tystnaden kan bli vår bön. Bönen är både ord och samtidigt mer än ord. Bönen är ett samtal, ett hjärtats samtal med Gud. Hur vi än formulerar oss hör Gud vad vi försöker säga och tar emot det med kärlek.

Handling

Under lärjungaskapets år skulle jag önska att Ps 292 i Den Svenska Psalmboken får vara vår temapsalm (slå gärna upp den och sjung den tillsammans med andra i gudstjänster och andra sammanhang). Redan i första versen återfinns orden *gör något nytt, något brinnande av oss, led oss att bygga en värld av rättfärdighet - handling och bön må bli ett*.

Handlingens språk talar alltid högst. Handlingen genomskådar orden. Därför behöver vi låta orden speglas i det vi gör. Därför behöver vi bönen. Martin Luther framhöll vikten av både handling och bön. Det är inte själva, inte på egen hand som vi ska klara det som möter oss. Det är inte ensamma ut i *en värld där stora risker väntar*, som vi ska gå. (Ps 288) Det är utvalda, utsända och tillsammans vi får gå.

Några av Jesu lärjungar var på väg mot Emmaus och gick och pratade om det förfärliga de hade varit med om när de mist sin vän och mästare. Att vara nära varandra när livet inte blir som vi har tänkt oss, det är också en handling – även om vi kanske inte gör så mycket. Att dela det som livet drabbar oss med är kanske en av de viktigaste ”handlingarna” vi kan utföra. Det är en handling som snarare är ett *varande* än ett *görande*. Men visst är det många gånger en utmaning för oss? Det är ofta så mycket lättare att *göra* något än att bara vara, i alla fall då vi behöver vara i det som är svårt. Lärjungarna på vägen till Emmaus kan bli våra förebilder. I deras fotspår kan vi få gå i vetskap om att närvaron, delandet och ”tillsammansskapet” är så viktigt för oss i våra liv.

Jag tänker också på Jesu ord till lärjungarna när de undrar var han bor. Då kommer den enkla och oerhört viktiga uppmaningen; *Följ med och se!* (Joh 1:39) Det är framför allt inte en plats han visar, det är en väg. En lärjungaskapets väg.

Brann inte våra hjärtan, sa Emmauslärjungarna när de tänkte på vägen och samtalet de delade med varandra och med ”främlingen”. Mötet, närvaron, delandet, relationen som Gud hela tiden vill med oss är lärjungaskapets kärna. Och löftet finns där som vår vägvisare: *Den som följer mig skall inte vandra i mörkret, utan ha livets ljus.* (Joh 8:12)

Kära församlingsbo, min djupa tro är att du och jag och vi alla är sedda, oändligt älskade, utvalda och viktiga i Guds ögon. Det är sådana vi är som Gud vill att vi ska vara och leva tillsammans. Och från början av livet och in i oändligheten är vi burna i Guds famn...

Samtalsfrågor:

1. Vad betyder det för dig att vara sedd? Av Gud, av en annan människa?
2. Vad längtar du efter att lära, fördjupa och upptäcka i ditt liv?
3. Vad är bön för dig?
4. Vad behöver du för att våga lita på andra människor, på Gud?

Svenska kyrkan
SKARA STIFT

”Allt vi bär på, tänker och formulerar tar Gud emot.”